

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyrka
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka SSR del. Anna Capik-Pater (spr.)
Protokolant:	Dominika Smyrak

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2018r. w Gliwicach

sprawy z powództwa S. K. (K.)

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w (...) Spółce Akcyjnej w W.

o odszkodowanie z tytułu utraconej nagrody jubileuszowej

na skutek apelacji pozwanej Spółki (...) Spółki Akcyjnej w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 22 grudnia 2016 r. **sygn. akt** IV P 234/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 1 w miejsce kwoty 6 600,04 zł (sześć tysięcy sześćset złotych i cztery grosze) zasądza kwotę 5 399,62 zł (pięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt dwa grosze) i oddala powództwo w pozostałym zakresie,
2. w punktach 3 i 4 w ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanych kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony, z tym zastrzeżeniem że spełnienie świadczenia przez jedną z pozwanych zwalnia drugą pozwaną;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej Spółki (...) Spółki Akcyjnej w B. na rzecz powoda S. K. kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO T. K. (-) SSO G. T. (-) SSR del. A. P.

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 154/17

UZASADNIENIE

Powód S. K. domagał się zasądzenia poza dotychczas zgłoszonymi żądaniami nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy. Pismem procesowym z dnia 28 kwietnia 2016 roku powód sprecyzował żądanie pozwu i wskazał, że domaga się kwoty 12 000 zł brutto. Żądanie to zostało wyłączone ze sprawy IV P 579/15 do odrębnego postępowania w toku rozprawy w dniu 15 kwietnia 2016 r., a następnie toczyło się pod sygn. akt IV P 234/16.

W postępowaniu w sprawie IV P 579/15 występowały dwie strony pozwane: (...) SA w K. oraz (...) SA w W..

Pisma procesowe, w których zgłoszono kolejne żądanie wskazywały dwa podmioty pozwane. Strona powodowa mimo oświadczenia, że głównym pozwanym dla niej jest (...) nie cofnęła powództwa wobec (...) SA, co wiązało się z koniecznością uznania, że nadal pozywane są dwa podmioty.

Na rozprawie w dniu 19 grudnia 2016 roku powód ograniczył żądanie pozwu domagając się zasądzenia kwoty stanowiącej połowę kwoty wyliczonej przez biegłego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lipca 2013 roku. W pozostałym zakresie powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach zasądził od pozwanych (...) S.A w (...) SA w W. na rzecz powoda kwotę 6 600,04 zł netto tytułem podwyższonej renty wyrównawczej w zakresie nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego pozwanego. W pozostałym zakresie Sąd I instancji umorzył postępowanie. Ponadto Sąd I instancji ustalił wysokość opłaty od pozwu na kwotę 600 zł i nakazał pobrać od pozwanych (...) SA w (...) SA w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach kwotę 330 zł tytułem opłaty od pozwu od uwzględnionej części roszczenia, od uiszczenia której powód był zwolniony, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego pozwanego. Pozostałe koszty procesu zostały między stronami zniesione.

Sąd I instancji ustalił, że powód S. K. (ur. (...)) był zatrudniony u pozwanego i jego poprzedników prawnych od lipca 1990r. na stanowisku górnika pod ziemią. Wcześniej od września 1981r. pracował w zakładach nie związanych z górnictwem przez około 7 lat.

Powód w dniu 1 sierpnia 2008 roku uległ wypadkowi w pracy. Stopień przyczynienia się powoda do wypadku (50%) został prawomocnie przesądzony wyrokami Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 28 października 2014r. i 8 grudnia 2014r., jak również wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 2 lipca 2015r. w sprawie o sygn. akt IV P 254/11.

Zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji, gdyby nie wypadek przy pracy, to biorąc pod uwagę staż pracy powoda i jego wiek to 25 września 2016 roku, powód nabyłby prawo do górniczej emerytury po osiągnięciu wieku 50 lat i na emeryturę przeszedłby z tą datą. Powód do czasu podjęcia pracy w KWK (...) miał 7 lat i 15 dni pracy i do nabycia nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy musiałby przepracować jeszcze 22 lata 11 miesięcy i 15 dni. Staż pracy 30 lat powód osiągnąłby w dniu 30 czerwca 2013 roku i od dnia 1 lipca 2013 roku nabyłby prawo do nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy.

Sąd Rejonowy ustalił również, że zgodnie z przepisami wewnętrznego prawa pracy w Kompani Węglowej pracownicy po przepracowaniu 30 lat mają prawo do nagrody jubileuszowej w wysokości 250% podstawy wymiaru. Do stażu pracy uprawniającego do nagrody jubileuszowej zaliczało się zatrudnienie wykonywane w ramach umowy o pracę.

Ponadto zdaniem Sądu Rejonowego, strona pozwana (...) kwestionowała prawidłowość obliczeń biegłego i domagała się wyliczenia wysokości nagrody według zarobków brutto. Wniosek dowodowy o uzupełniającą opinię biegłego oddalono jako nieistotny dla sprawy.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie, w części podtrzymanej przez powoda.

Sąd I instancji wskazał, że (...) SA ponosi odpowiedzialność za szkodę w związku ze swoją działalnością eksploatacyjną na zasadzie ryzyka na podstawie art. 435 §1 kc oraz, że podstawę prawną dochodzonego w tym procesie roszczenia o rentę wyrównawczą stanowi przepis art. 444 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. zgodnie z którym poszkodowany, który w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki na przyszłość może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Sąd I instancji stwierdził, że w wyniku wypadku przy pracy, powód utracił zdolność do pracy na dotychczasowym stanowisku pracy, przez co utracił częściowo zdolność do pracy, jak również zmniejszyły się jego widoki na przyszłość. Tym samym Sąd Rejonowy uznał, że powodowi należy się renta wyrównawcza stanowiąca różnicę pomiędzy potencjalnymi zarobkami jakie uzyskiwałby pracując dalej na kopalni pod ziemią a rentą z ZUS i zarobkami jakie faktycznie otrzymywał pracując dodatkowo pomniejszona o połowę z uwagi na stopień przyczynienia się powoda do wypadku.

Dalej Sąd I instancji zaznaczył, że wysokość nagrody jubileuszowej przysługującej powodowi wynosiła 13 200,07 zł, zaś biorąc pod uwagę stopień przyczynienia się powoda - należy mu się kwota 6 600,04 zł.

Sąd I instancji podniósł także, iż renta zasądzona na rzecz powoda musiała zostać zasądzona w kwocie netto, bowiem stanowi bowiem ona odszkodowanie i korzysta także ze zwolnienia przedmiotowego z art. 21 ust. 1 pkt 3 b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Sąd Rejonowy podkreślił również, że w rozważanym przypadku mamy do czynienia z odpowiedzialnością in solidum. Wskazał, że odpowiedzialność za powstałą szkodę przez pozwanego (...) SA została już wykazana, natomiast odpowiedzialność pozwanego (...) SA wynika wprost z zawartej pomiędzy pozwanymi umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej lub posiadania mienia (...) z dnia 28 lutego 2007r., zgodnie z którą przedmiotem ubezpieczenia jest odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego za szkody osobowe lub rzeczowe wyrządzone osobom trzecim w związku z prowadzoną działalnością lub posiadaniem mieniem, które wystąpią w okresie ubezpieczenia. Obejmowała ona również szkody wynikające z wypadków przy pracy.

Sąd Rejonowy wskazał również, że pomiędzy podmiotami odpowiadającymi in solidum nie zachodzi solidarność bierna. Brak jest bowiem źródła tej wspólnej odpowiedzialności, gdyż nie ma umowy ani przepisu ustawowego, który powodowałby powstanie zobowiązania solidarnego, a zgodnie z art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli wynika z ustawy lub czynności prawnej.

Rozważając kwestię odpowiedzialności pozwanego (...) SA., Sąd I instancji miał na uwadze również treść art. 476 §1 k.p.c., zgodnie z którym, przez sprawy z zakresu prawa pracy rozumie się min. roszczenia ze stosunku pracy lub z nim związane. Sąd I instancji wskazał, że w jednym ze swych orzeczeń Sąd Najwyższy stwierdził, że nie jest związane ze stosunkiem pracy, w rozumieniu art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c., roszczenie powstałe tylko przy okazji stosunku pracy, przy czym spór o roszczenie powstałe "przy okazji stosunku pracy" charakteryzuje się tym, że między roszczeniem, a stosunkiem pracy brak jest współzależności w tym znaczeniu, że spór mógłby powstać również w sytuacji, gdyby między stronami nie istniał stosunek pracy (orzeczenie SN z dnia 22 czerwca 2011r. II PK 1/11). Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że w rozważanym przypadku mamy do czynienia z roszczeniem związanym ze stosunkiem pracy, a zatem, zdaniem Sądu, istniała podstawa do prowadzenia tej sprawy przed Sądem Pracy.

W związku z powyższym, Sąd I instancji wskazał, że orzeczenie zawarte w pkt 1 sentencji wyroku obejmuje obu pozwanych, którzy odpowiadają za szkodę na podstawie różnych tytułów prawnych.

W pkt 3, 4 i 5 sentencji wyroku, Sąd I instancji orzekł po myśli art. 98 i 100 k.p.c. w związku z art. 3 ust. 2 pkt 1 i art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążając pozwanych opłatą od pozwu od uwzględnionych części powództwa.

Przyjmując po połowie odpowiedzialność za wynik procesu Sąd I instancji w konsekwencji wzajemnie zniósł koszty zastępstwa procesowego stron.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana (...) SA (następcą prawnym jest Spółka (...) SA). Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

a) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 227 kpc w zw. art. 233 §1 kpc, poprzez wybiórczą i dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również podniesionych przez stronę pozwaną (i istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy) w piśmie stanowiącym zastrzeżenia do opinii biegłego okoliczności, a w szczególności przez uznanie, że strona pozwana kwestionowała obliczenia biegłego wskazując, że winny zostać przyjęte kwoty brutto, mimo że w istocie strona pozwana kwestionowała doliczenie do obliczeń poczynionych przez biegłego nagrody roczne (barbórkę i czternastkę), co znajduje uzasadnienie w postanowieniach Porozumienia z dnia 20.12.2004 stanowiących podstawę wypłaty nagrody jubileuszowej, co doprowadziło do braku jakiegokolwiek merytorycznej oceny zasadności i celowości podniesionych przez pozwaną zarzutów,

b) w uzupełnieniu zarzutu powyższego, z ostrożności strona pozwana zarzuciła również naruszenie art. 278 §1 KPC za sprawą samodzielnej oceny przez Sąd I instancji poprawności wyliczeń biegłego (po złożeniu zastrzeżeń przez pozwaną), mimo że mając na względzie charakter zastrzeżeń złożonych przez pozwaną, nie sposób dokonać takiej oceny bez wiadomości specjalnych,

c) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 §1 KPC, poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego, a w szczególności poprzez pominięcie w orzekaniu licznych postanowień Porozumienia z dnia 20 grudnia 2004 roku, a zwłaszcza takich jak §2 Załącznika nr 10 oraz §5 ust. 1 Załącznika nr 10 (mimo ich wskazania w zastrzeżeniach do opinii biegłego), co doprowadziło Sąd I instancji do przekonania, że wyliczenia dokonane przez biegłego są mimo zgłaszanych zarzutów - poprawne (§2), jak również że nagroda jubileuszowa w ogóle się powodowi należy (§5),

d) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, poprzez aprioryczne i bezpodstawne uznanie, że powód pracowałby u pozwanej 30 lat

Pozwana (...) SA domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za obie instancje.

W uzasadnieniu wskazano, że Sąd I instancji pominął przy orzekaniu szereg istotnych dla sprawy okoliczności - począwszy od treści pisma procesowego pozwanej, przez postanowienia Porozumienia z dnia 20 grudnia 2004 roku (a dokładnie załącznika nr 10 do tego porozumienia), które to porozumienie stanowiło - obok przepisów KC - podstawę orzekania, a także przez pominięcie niektórych przepisów prawa.

Pozwana spółka wskazała, że obliczenie nagrody jubileuszowej powinno być dokonane w oparciu o kwotę netto, a nie brutto. Co więcej, pozwana podniosła, że doliczenie do zarobków, kwot nagród rocznych (barbórka i czternastka) jest niezgodne z postanowieniami Załącznika nr 10 Porozumienia z dnia 20 grudnia 2014 r. Wskazano, że Sąd w ogóle nie odniósł się do podniesionych przez nią zarzutów do opinii biegłego sądowego, koncentrując swoje rozważania wyłącznie na kwestii należności o charakterze publicznoprawnym i ich wpływie na wysokość zasądzonej kwoty. Następnie pozwana spółka podniosła, że analiza uzasadnienia Sądu I instancji sprowadza się do wniosku, że

kwestie podniesione przez pełnomocnika pozwanej nie zostały przez Sąd rozważone, albo że zostały nieprawidłowo zrozumiane lub rozważone wybiórczo. Pozwana spółka podniosła również, że ustalenie przez Sąd I instancji, że powód-gdyby nie wypadek- legitymowałby się 30-letnim stażem pracy jest trudne do zaakceptowania, bowiem Sąd w ogóle tego nie uzasadnia.

W odpowiedzi na apelację, strona powodowa wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że apelacja pozwanego jego jedynie polemiką niezadowolonej strony procesowej z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Podniosła, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, oparł się na opinii biegłego specjalisty z zakresu rent i emerytur oraz ocenił zebrany materiał dowodowy w sposób pełny, wszechstronny i zgodny z zasadami logiki. Odnosząc się zarzutów pozwanej (...) SA, strona powodowa podkreśliła, że uznać je należy za bezzasadne i „wyrwane” z kontekstu całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Apelacja pozwanej zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd II instancji wskazuje, że niniejsze postępowanie dotyczy odszkodowania z tytułu utraconej nagrody jubileuszowej, a nie podwyższenia renty wyrównawczej o nagrodę jubileuszową, jak to stwierdził Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy wskazuje również, że następcą prawnym (...) SA jest Spółka (...) SA.

Sąd Okręgowy podziela zdanie Sądu I instancji, że roszczenia powoda zasługuje na uwzględnienie co do zasady, jednak nie podziela zdania Sądu Rejonowego odnośnie wysokości zasądzanego świadczenia. W tym zakresie Sąd Okręgowy dokonał własnych ustaleń. W pozostałym zakresie, Sąd Okręgowy uznał ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne za własne.

Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd I instancji i dopuścił dowód z wykazu zarobków pracowników porównawczych W. L. i M. R. (w kwotach netto) za okres od lipca 2012 r. o czerwca 2013 r.

Zgodnie z art. 382 kpc istnieje możliwość poszerzenia przez Sąd II instancji "materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji" o materiał zebrany w postępowaniu apelacyjnym. Sąd II instancji jako sąd nie tylko odwoławczy, lecz także merytoryczny, nie może poprzestać na zbadaniu zarzutów apelacyjnych. Powinien poczynić własne ustalenia i samodzielnie ocenić je z punktu widzenia prawa materialnego.

Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok oparł się na opinii biegłego sadowego K. S. sporządzonej w dniu 27 października 2017 r. Z treści opinii wynika, iż biegły przyjął potencjalne zarobki odwołującego z uwzględnieniem „barbórki” oraz „14 tej pensji” w okresie od lipca 2012 r. do czerwca 2013 r. i na tej podstawie obliczył wysokość nagrody jubileuszowej przysługującej odwołującemu. Uwzględnione zarobki wynikały natomiast z opinii biegłego K. S. z dnia 8 stycznia 2016 r. sporządzonej na potrzeby postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w Tarnowskich Górach w sprawie o sygn. akt IV P 579/15 o rentę wyrównawczą, gdzie biegły ustalił potencjalne wynagrodzenie powoda za okres od października 2009 r. do października 2014 r. Na uwzględnienie zasługuje podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 227 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc, poprzez wybiórczą i dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również podniesionych przez pozwanego w piśmie stanowiącym zastrzeżenia do opinii biegłego okoliczności, a w szczególności przez uznanie, że strona pozwana kwestionowała obliczenia biegłego wskazując, że winny zostać przyjęte kwoty brutto, pomimo tego, że w istocie kwestionowała doliczenie do obliczeń dokonanych przez biegłego „barbórki” oraz „14 tej pensji”. Trafnie podnosi również strona pozwana, że Sąd I instancji pominął w orzekaniu liczne postanowienia Porozumienia z dnia 20 grudnia 2004 r., a zwłaszcza §2 załącznika nr 10 i w ten sposób naruszył art. 233 § 1 kpc. Zgodnie z § 2 ust. 1 wskazanego porozumienia stanowiącym podstawę wypłaty nagrody jubileuszowej podstawę wymiaru nagrody stanowi suma przeciętnego wynagrodzenia dniówkowego obliczonego za 21 dni oraz suma miesięcznej wartości

deputatu węglowego pomniejszona o kwotę wynikającą z iloczynu tego wynagrodzenia i powszechnie obowiązujących wartości procentowych składek na ubezpieczenia społeczne w części dotyczącej pracowników. Jednocześnie zgodnie z §2 ust. 2 pkt 2 w przeciętnym wynagrodzeniu dniówkowym uwzględnia się składniki wynagrodzenia wypłacone za czas przepracowany, z wyłączeniem innych nagród oraz wypłat jednorazowych i nieperiodycznych. Zgodnie z tym, biegły sądowy, a następnie Sąd I instancji błędnie przyjęli, iż do ustalenia hipotetycznego wynagrodzenia odwołującego, wliczana być powinna „barbórka” oraz „14 pensja”, są to bowiem świadczenia jednorazowe. Ponadto obliczenia powinny dotyczyć kwot netto. Jak już wyżej wskazano, Sąd Okręgowy uzupełnił materiał dowodowy i dopuścił dowód z wykazu zarobków pracowników porównawczych W. L. i M. R. (w kwotach netto) za okres od lipca 2012 r. o czerwieca 2013 r. Wysokość zarobków nie była przez strony kwestionowana. Zarobki tych osób przedstawiały się następująco:

	W. L.	M. R.
Lipiec 2012	4 723,89	3 863,98
Sierpień 2012	5 113,98	4 152,60
Wrzesień 2012	4 401,14	3 392,46
Październik 2012	5 105,53	4 265,59
Listopad 2012	4 406,48	4 143,52
Grudzień 2012	4 980,09	4 469,12
Styczeń 2013	5 903,90	5 141,53
Luty 2013	3 791,15	3 092,53
Marzec 2013	4 958,09	3 826,67
Kwiecień 2013	3 718,98	3 293,73
Maj 2013	3 631,36	5 070,61
Czerwiec 2013	4 349,44	3 878,90
SUMA	55 084,03	48 591,24

Następnie mając na uwadze normy prawne zawarte w powyższym porozumieniu, Sąd Okręgowy dokonał własnych obliczeń.

Zgodnie z powyższym porozumieniem, podstawę wymiaru nagrody stanowi suma przeciętnego wynagrodzenia dniówkowego za 21 dni i miesięcznej wartości deputatu węglowego w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc nabycia prawa do nagrody przez liczbę dni przepracowanych, za które przysługiwało wynagrodzenie.

W 2013 r. było przeciętnie 21 dni roboczych w miesiącu kalendarzowym, a średnio w roku 252 dni robocze.

Natomiast zgodnie z §1 pkt 4 porozumienia, nagroda jubileuszowa po przepracowaniu 30 lat wynosiła 250 %.

Wynagrodzenie pracowników porównawczych W. L. i M. R. wyniosło łącznie 103 675,27 zł (55 084,03 zł + 48 591,24 zł), tj.: średnio 51 837,63 zł (103 675,27 zł : 2).

Mając na uwadze powyższe, Sąd ustalił podstawę wymiaru w sposób następujący:

$51\ 837,63\ \text{zł} : 252\ \text{dni (średnia liczna dni roboczych w 2013 r.)} = 205,70\ \text{zł (wynagrodzenie dniówkowe)}$

$205,70\ \text{zł} \times 21\ \text{(dni robocze w miesiącu kalendarzowym)} = 4\ 319,7\ \text{zł (podstawa wymiaru)}$

Zgodnie z §1 pkt 4 przedmiotowego porozumienia, nagroda jubileuszowa po przepracowaniu 30 lat wynosiła 250 %. Tym samym ubezpieczonemu przysługiwałaby nagroda jubileuszowa w kwocie 10 799, 25 zł (4 319,7 x 250%), jednakże mając na uwadze fakt, iż ubezpieczony w 50% przyczynił się do wypadku, to zdaniem Sądu Okręgowego wysokość odszkodowania z tytułu utraconej nagrody jubileuszowej powinna wynosić 5 399,62 zł (10 799,25 zł x 50%).

Odnosząc się natomiast do podniesionego przez pozwaną (...) SA zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że powód pracowałby w pozwanej 30 lat, zdaniem Sądu II instancji jest on całkowicie bezpodstawny. Sąd II instancji wskazuje, że obecnie odwołujący jest uprawniony do renty wyrównawczej i gdyby nie wypadek przy pracy to z pewnością w dalszym ciągu pracowałby na KWK (...), a zatem otrzymałby nagrodę jubileuszową po przepracowaniu 30 lat. Jednocześnie zaznaczyć należy, że odwołujący otrzymał nagrodę jubileuszową za 25 lat pracy.

W związku z tym, że w postępowaniu przed Sądem I instancji, powód ograniczył żądanie i ostatecznie domagał się zasądzenia połowy kwoty wynikającej z obliczeń biegłego, to kwota ta stanowiła wartość przedmiotu sporu. Wobec tego, iż Sąd II instancji (jak już wyżej wskazano) zmienił zaskarżony wyrok i ustalił, że strona pozwana powinna zapłacić odwołującemu kwotę 5 399,62 zł, a nie 6 600,04 zł jak to uznał Sąd I instancji, to tym samym zmianie uległa również wartość przedmiotu sporu. Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe i wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 100 000. Natomiast w myśl art. 113 ust.1 tej ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów. Jednocześnie zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 kpc, strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrotu przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W związku z tym, że opłata od pozwu powinna wynosić 270 zł (5% x 5 399,62 zł), a pozwana przegrała proces, to powinna ona zostać zobowiązana do uiszczenia opłaty od pozwu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 k.p.c. w pkt I ppkt 1 wyroku zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1.w ten sposób, że w miejsce kwoty 6 600,04 zł zasądził kwotę 5 399,62 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Natomiast w ppkt 2 zmienił zaskarżony wyrok w pkt 3 i 4 , w ten sposób, że nakazał pobrać od pozwanych kwotę 270 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jedną z pozwanych zwalnia drugą pozwaną.

W punkcie II wyroku, Sąd II instancji na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie jako bezzasadną , wobec poczynionych wyliczeń

O kosztach postępowania apelacyjnego, orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z §9 ust. 5 i §10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) w brzmieniu obowiązującym do dnia 12 października 2017 r., zasądzać od pozwanej (...) SA na rzecz odwołującego kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSR del. Anna Capik-Pater (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia